[Bepalen zionisten alles? In de Verenigde Staten winnen kiezers geen verkiezingen; dat doen de donors. Democratie in de VS en de EU is gewoon een farce.]

Door Frank , 27 november 2026

Bepalen zionisten alles? In de Verenigde Staten winnen kiezers geen verkiezingen; dat doen de donors. Democratie in de VS en de EU is gewoon een farce.

Kolonel Douglas Macgregor over 250 jaar Amerikaanse republiek, de oorlog tegen Iran en de verschuiving van de mondiale machtsverhoudingen

Door Frank Dumon

Inleiding – Het einde van een historisch tijdperk?

In 2026 bestaat de Amerikaanse onafhankelijkheidsverklaring 250 jaar. Wat een gelegenheid tot nationale bezinning had kunnen zijn, vormt voor de gepensioneerde Amerikaanse kolonel Douglas Macgregor aanleiding tot een bijzonder scherpe analyse van de toestand waarin zijn land zich bevindt. In een uitvoerig gesprek met Cyrus Janssen bespreekt hij niet alleen de oorlog tegen Iran, maar ook de structurele problemen van de Amerikaanse republiek, de macht van politieke financiers, de oorlog in Oekraïne, de toekomst van Rusland, de economische opkomst van China en de mogelijkheid van een ernstige financiële crisis in 2027. Zijn centrale stelling is dat Washington gevangen zit in een strijd om het herstel van een wereldorde die niet langer bestaat. De Verenigde Staten willen volgens Macgregor terugkeren naar het geopolitieke klimaat van 1991, toen het uiteenvallen van de Sovjet-Unie de indruk wekte dat de Amerikaanse militaire en economische suprematie onaantastbaar geworden was.

Maar de wereld van 2026 is niet die van 1991.

Andere economische en militaire machten hebben zich ontwikkeld. De Amerikaanse staatsschuld is enorm toegenomen. De industriële productiecapaciteit is niet langer vanzelfsprekend superieur. De internationale afhankelijkheid van grondstoffen en technologische productieketens legt bovendien de beperkingen van de Amerikaanse macht bloot. Macgregor stelt daarom een fundamentele vraag: hoe lang kan een land nog een mondiale hegemonie nastreven wanneer het niet langer over de financiële, industriële en militaire middelen beschikt om die hegemonie te handhaven?

De oorlog tegen Iran – Washington in zijn eigen val

Volgens Macgregor bevindt Washington zich in een oorlog waaruit het moeilijk een politiek aanvaardbare uitweg kan vinden. De oorspronkelijke verwachtingen omtrent de mogelijkheden van Amerikaanse militaire macht blijken volgens hem niet overeen te stemmen met de werkelijkheid. Iran is een uitgestrekt land met ongeveer negentig miljoen inwoners, een eigen industriële infrastructuur, een lange geschiedenis en een geografische ligging die een buitenlandse militaire bezetting bijzonder moeilijk zou maken.

Macgregor betoogt dat de Verenigde Staten onvoldoende voorbereid zijn op een langdurige confrontatie van deze omvang. Hij verwijst naar het uitzonderlijk hoge

verbruik van Amerikaanse luchtafweerraketten. Zijn specifieke bewering over negentien jaar productie die in zeven maanden zou zijn opgebruikt, vereist onafhankelijke bevestiging, maar de onderliggende vraag is relevant: kan de Amerikaanse defensie-industrie haar militaire verplichtingen in verschillende delen van de wereld gelijktijdig blijven ondersteunen?

De Verenigde Staten kunnen volgens hem niet tegelijkertijd het Midden-Oosten, Afrika, Europa, Centraal-Azië en de Stille Oceaan militair domineren. Zijn conclusie is dat Washington uiteindelijk zijn militaire aanwezigheid in grote delen van de wereld zal moeten verminderen.

Acht biljoen dollar – De economische waanzin van permanente oorlog

De kritiek van Macgregor op de financiële gevolgen van de Amerikaanse oorlogspolitiek vindt ondersteuning in onafhankelijk wetenschappelijk onderzoek. Het onderzoeksproject **Costs of War** van Brown University berekende in 2021 dat de Amerikaanse oorlogen na 11 september 2001 ongeveer acht biljoen dollar aan uitgaven en financiële verplichtingen hadden veroorzaakt.

$ 8.000.000.000.000: *Geschatte Amerikaanse kosten en verplichtingen verbonden aan de oorlogen na 11 september 2001, volgens Brown University in 2021.* Hierin zijn onder meer militaire uitgaven, rentelasten, binnenlandse veiligheidsuitgaven en toekomstige zorg voor oorlogsveteranen inbegrepen. Bron: Brown University – Costs of War. Macgregor vraagt zich af welke duurzame resultaten tegenover deze gigantische uitgaven staan.

De financiële middelen die aan oorlog besteed werden, hadden ook geïnvesteerd kunnen worden in onderwijs, gezondheidszorg, infrastructuur, industriële ontwikkeling en sociale zekerheid. De gevolgen zijn echter niet uitsluitend financieel. Buiten de Verenigde Staten werden samenlevingen ontwricht, gezinnen uiteengerukt en volledige regio's geconfronteerd met langdurige politieke en economische instabiliteit. De vraag naar de verantwoordelijkheid voor die gevolgen verdient minstens evenveel aandacht als de discussie over de Amerikaanse militaire slagkracht.

De industriële afhankelijkheid van China

Een van de belangrijkste onderdelen van het interview betreft de afhankelijkheid van de Verenigde Staten van Chinese grondstoffenverwerking. Moderne elektronica,

communicatiesystemen, satellieten en defensietechnologie vereisen gespecialiseerde materialen en complexe industriële productieketens. Het Internationaal Energieagentschap bevestigt de uitzonderlijke positie van China op het gebied van zeldzame aardmetalen.

China's aandeel in de mondiale productieketen – 2024

Productieketen	Aandeel
Winning van magnetische zeldzame aardmetalen	60%
Raffinage van deze aardmetalen	91%
Productie van gesinterde permanente magneten	94%

Bron: International Energy Agency – Rare Earth Elements.

Dit vormt een belangrijke ondersteuning voor Macgregors argument. Militaire macht berust niet uitsluitend op defensiebudgetten, maar eveneens op industriële capaciteit, technologische kennis en betrouwbare bevoorradingsketens. Een land kan niet zonder aanzienlijke economische risico's een confrontatie aangaan met een andere grootmacht waarvan het voor essentiële productieketens afhankelijk is.

Kiezers of geldschieters – Wie bepaalt het Amerikaanse beleid?

Macgregor beschouwt het onderscheid tussen Republikeinen en Democraten op bepaalde fundamentele beleidsterreinen als grotendeels fictief. Regeringen veranderen, presidenten worden vervangen en congresleden verliezen hun mandaat. Maar volgens hem blijft de invloed van grote ondernemingen, miljardairs, financiële belangen en lobbyorganisaties grotendeels intact.

Hij vat zijn kritiek samen in de volgende woorden: **Voters do not win elections in the United States, donors do.**

In de Verenigde Staten zijn het niet de kiezers die verkiezingen winnen, maar de geldschieters. Die uitspraak is een politieke beoordeling, maar de onderliggende

bezorgdheid over de ongelijke invloed van economische elites is wetenschappelijk onderzocht. In 2014 publiceerden de Amerikaanse politicologen Martin Gilens en Benjamin Page een onderzoek naar 1.779 beleidskwesties. Zij concludeerden dat economische elites en georganiseerde bedrijfsbelangen een aanzienlijke onafhankelijke invloed op het Amerikaanse overheidsbeleid uitoefenden, terwijl die invloed voor gewone burgers veel beperkter was. De democratische vraag is dan ook niet uitsluitend wie verkiezingen wint, maar vooral wiens belangen na de verkiezingen worden behartigd.

De Israëlische lobby en de macht van politieke financiers

Macgregor legt een bijzonder sterke nadruk op de invloed van pro-Israëlische lobbyorganisaties en miljardairs op de Amerikaanse buitenlandse politiek. Volgens hem verklaart die invloed waarom zowel Republikeinse als Democratische politici de Amerikaanse militaire betrokkenheid bij Israël blijven ondersteunen, zelfs wanneer die betrokkenheid volgens hem strijdig is met de nationale belangen van de Verenigde Staten. De financiële invloed van dergelijke organisaties kan concreet onderzocht worden aan de hand van de gegevens van de Amerikaanse Federal Election Commission (FEC). De officiële cijfers over de verkiezingscyclus 2023–2024 zijn veelzeggend.

Amerikaanse verkiezingsfinanciering 2023–2024 – gerapporteerde onafhankelijke verkiezingsuitgaven

Categorie	Miljoen Amerikaanse dollar
Super PACs	2.723,8
Hybride politieke comités	1.372,3
Partijcomités	177,5
Overige personen en organisaties	86
Overige PACs	66,9
Totaal (afgerond)	4,43 miljard dollar

Bron: Federal Election Commission.

Een concreet voorbeeld van pro-Israëlische politieke financiering is het United Democracy Project. Volgens de eerder aangehaalde FEC-cijfers rapporteerde deze organisatie tussen 1 januari 2025 en 14 oktober 2026 ruim 85 miljoen dollar aan uitgaven, waarvan ongeveer 53,6 miljoen dollar aan onafhankelijke verkiezingsuitgaven. Raadpleeg het FEC-dossier voor de oorspronkelijke gegevens. Dergelijke bedragen rechtvaardigen een maatschappelijk debat over de macht van politieke lobbyorganisaties.

Wie financiert de kandidaten? Welke beleidsstandpunten worden financieel beloond? Welke politici worden met dure verkiezingscampagnes bestreden? Welke belangen krijgen voorrang wanneer het Congres beslist over militaire hulp en buitenlandse interventies? Dat zijn concrete en onderzoekbare vragen.

De invloed van pro-Israëlische organisaties zoals AIPAC moet daarbij even kritisch onderzocht kunnen worden als die van de Amerikaanse wapenindustrie, farmaceutische ondernemingen, technologiebedrijven, energieconcerns en financiële instellingen. Macgregors verdergaande beschuldiging dat zionistische miljardairs het gehele Amerikaanse politieke systeem controleren, wordt door deze financiële gegevens op zichzelf niet bewezen maar is wel een feit.

De Amerikaanse republiek – Het einde van een cyclus van 250 jaar?

Een van de meest ingrijpende passages uit het interview betreft Macgregors oordeel over de Amerikaanse constitutionele orde. Hij beschouwt de huidige republiek als een politiek systeem dat niet langer in staat is fundamentele maatschappelijke veranderingen tot stand te brengen. De Amerikaanse grondwet werd opgesteld in 1787 voor een samenleving die in vrijwel elk opzicht verschilde van de huidige Verenigde Staten.

Macgregor stelt dat het institutionele kader onvoldoende geëvolueerd is om de problemen van de hedendaagse Amerikaanse samenleving op te lossen. Verkiezingen volgen elkaar op, maar volgens hem verandert er weinig aan de structurele machtsverhoudingen. Hij pleit daarom voor wat hij een **Tweede Amerikaanse Republiek** noemt: een fundamentele herziening van de politieke instellingen. Zijn verwijzing naar het einde van een cyclus van 250 jaar is misschien geen wetenschappelijk vastgestelde historische wetmatigheid, maar een sterke interpretatie van de huidige Amerikaanse crisis. De vraag die daaruit voortvloeit, is bijzonder relevant: kunnen bestaande politieke instellingen zichzelf hervormen wanneer de belangen die ervan profiteren tegelijkertijd over aanzienlijke middelen beschikken om hervormingen tegen te houden?

De toekomst van het Midden-Oosten – Iran en Turkije

Macgregor beschouwt de afnemende Amerikaanse invloed in het Midden-Oosten als onderdeel van een bredere regionalisering van de wereldpolitiek. Volgens hem zullen Iran en Turkije in toenemende mate bepalend worden voor de regionale machtsverhoudingen. Beide landen beschikken over een omvangrijke bevolking, een lange staatkundige geschiedenis en belangrijke economische en strategische belangen.

Macgregor verwacht dat de Verenigde Staten uiteindelijk niet langer in staat zullen zijn de politieke ontwikkelingen in deze regio naar eigen inzicht te sturen. Hij twijfelt eveneens aan de duurzaamheid van de huidige veiligheidsstructuren rond de Golfstaten en Israël. Zijn meest verregaande voorspellingen over het verdwijnen van staten en de volledige vernietiging van Amerikaanse militaire infrastructuur zijn reëel.

Oekraïne – Een oorlog zonder geloofwaardige diplomatieke uitweg

Hij heeft weinig vertrouwen in de diplomatieke initiatieven van de Amerikaanse regering en beschuldigt Washington ervan tegenstrijdige boodschappen te verspreiden. Enerzijds worden gesprekken over vrede georganiseerd. Anderzijds blijven volgens hem Amerikaanse en Europese militaire en inlichtingenstructuren betrokken bij de Oekraïense oorlogsinspanningen. Macgregor beschouwt die tegenstrijdigheid als een belangrijke hinderpaal voor onderhandelingen.

Hij beweert bovendien dat Amerikaanse, Britse en Israëlische inlichtingendiensten nauw samenwerken bij bepaalde Oekraïense operaties. De precieze betrokkenheid bij de afzonderlijke incidenten die hij noemt, wordt in het interview echter niet met verifieerbare documentatie aangetoond. Zijn bredere kritiek richt zich op het gevaar dat een oorlog waarin verschillende grootmachten indirect betrokken zijn, uiteindelijk kan uitgroeien tot een rechtstreeks militair conflict.

Kaliningrad – Het gevaar van een Europese escalatie

Macgregor besteedt bijzondere aandacht aan Kaliningrad, het voormalige Königsberg in Oost-Pruisen. De historische achtergrond van dit gebied is essentieel om het huidige strategische belang ervan te begrijpen. Na de Tweede Wereldoorlog kwam het noordelijke gedeelte van Oost-Pruisen onder Sovjetbestuur. Kaliningrad maakt tegenwoordig deel uit van de Russische Federatie. Een militaire confrontatie rond dit gebied zou daarom niet eenvoudigweg een uitbreiding van de oorlog in Oekraïne betekenen, maar het risico op een rechtstreeks conflict tussen Rusland en NAVO-landen vergroten.

Macgregor waarschuwt dat verklaringen over mogelijke militaire operaties tegen Kaliningrad onvoldoende rekening houden met deze gevolgen. Zijn bezorgdheid betreft vooral de mogelijkheid dat politieke verklaringen, militaire voorbereidingen en wederzijdse provocaties een dynamiek creëren die uiteindelijk moeilijk beheersbaar wordt. Voor de Europese bevolking is de fundamentele vraag welke veiligheidsvoordelen tegenover dergelijke escalatierisico's staan.

Rusland – Is Poetin te terughoudend?

Opmerkelijk is dat Macgregor zich niet beperkt tot kritiek op Washington en Brussel. Ook de Russische politieke leiding wordt kritisch beoordeeld. Volgens hem is Rusland geenszins een land dat op instorten staat, zoals regelmatig in westerse analyses wordt gesuggereerd. Hij stelt daarentegen dat een gedeelte van de Russische bevolking steeds meer gefrustreerd raakt door de lange duur van de oorlog en de volgens hem te terughoudende militaire strategie van president Poetin.

Macgregor sluit zelfs niet uit dat Rusland in 2027 met een politieke opvolgingskwestie geconfronteerd zal worden. Zijn waarschuwing aan het Westen is dat een eventuele opvolger van Poetin niet noodzakelijk toegeeflijker zou zijn. Integendeel, hij verwacht dat een nieuwe Russische leiding mogelijk minder bereid zou zijn rekening te houden met westerse standpunten. Die voorspelling verdient aandacht, maar kan niet als een vaststaand toekomstscenario worden beschouwd. Ook zijn specifieke beschuldiging dat voormalig minister van Defensie Sergej Sjojgoe tot 25 jaar gevangenisstraf zou zijn veroordeeld, is hier niet onafhankelijk bevestigd. Ze behoort daarom niet zonder aanvullende documentatie als feit te worden gepubliceerd.

China – De economische grootmacht van de 21ste eeuw

Macgregor plaatst de ontwikkeling van China in een historisch perspectief. Volgens hem hebben Chinese regeringen door de eeuwen heen twee fundamentele verantwoordelijkheden gehad: het beschermen van het land tegen buitenlandse vijanden en het verzekeren van voldoende voedsel voor de bevolking. Hij erkent dat de huidige Chinese leiding op beide terreinen belangrijke resultaten heeft geboekt. De omvang van de Chinese industriële ontwikkeling, de infrastructuur, de

technologische vooruitgang en de internationale handelsbetrekkingen maken China volgens hem tot een economische grootmacht waarmee de Verenigde Staten rekening moeten houden.

De vraag is niet langer of Washington deze ontwikkeling kan verhinderen, maar hoe beide landen ermee zullen omgaan. Een permanente economische en militaire confrontatie zou volgens Macgregor de belangen van beide bevolkingen schaden. Zijn alternatief bestaat uit pragmatische samenwerking, waarbij concurrentie op bepaalde terreinen niet automatisch vijandigheid op alle andere terreinen hoeft te betekenen. Daarmee verwerpt hij de gedachte dat internationale betrekkingen uitsluitend georganiseerd kunnen worden rond permanente militaire bondgenootschappen en onverzoenlijke vijanden.

Taiwan, Korea en de Zuid-Chinese Zee

Macgregor verwacht dat de economische verwevenheid tussen Taiwan en het Chinese vasteland een belangrijke rem vormt op een militaire confrontatie. Hij is ervan overtuigd dat Beijing geen belang heeft bij een oorlog die de economische ontwikkeling van China ernstig zou kunnen verstoren. Ook de Amerikaanse militaire aanwezigheid in Zuid-Korea en Japan beschouwt hij als een overblijfsel van een internationale orde die fundamenteel veranderd is.

Wat de Zuid-Chinese Zee betreft, legt hij vooral de nadruk op de Chinese vrees voor een mogelijke blokkade van strategische handelsroutes. Vanuit Vietnamees perspectief moet hierbij eveneens rekening gehouden worden met de soevereiniteit en maritieme rechten van de andere landen in deze regio. Een multipolaire wereld kan immers slechts duurzaam functioneren wanneer niet alleen de belangen van de grootmachten, maar ook de rechten van kleinere en middelgrote staten worden gerespecteerd. De vervanging van Amerikaanse hegemonie door een andere vorm van hegemonie zou het fundamentele probleem niet oplossen.

APEC Shenzhen 2026 – Een veranderende wereldorde

De APEC-top van november 2026 in Shenzhen vormt een belangrijk onderdeel van het gesprek tussen Macgregor en Janssen. Janssen was naar eigen zeggen aanwezig in Shenzhen en beschrijft de sfeer van vertrouwen waarmee China deze internationale bijeenkomst organiseerde. Macgregor interpreteert de top als een illustratie van de afnemende Amerikaanse geopolitieke invloed.

Volgens hem beschikken Rusland en China over sterke wederzijdse belangen. Rusland beschikt over omvangrijke natuurlijke hulpbronnen, terwijl China over een uitzonderlijke industriële productiecapaciteit beschikt. De eerder vermelde data van de bijeenkomst (18 en 19 november 2026) en de verklaring (21 november) dienen vóór publicatie gecontroleerd te worden aan de hand van de officiële APEC-verklaringen. De besproken werkterreinen zijn:

- Handel en investeringen.
- Internationale connectiviteit.
- Innovatie.
- Economische groei.

Voor Vietnam is deze bijeenkomst van bijzondere betekenis. In 2027 neemt Vietnam het voorzitterschap van APEC over en is Phú Quốc voorzien als locatie voor de bijeenkomst van de economische leiders. Dit illustreert het toenemende internationale belang van Vietnam binnen de economische ontwikkeling van Azië.

Kunstmatige intelligentie – Concurrentie of samenwerking?

De discussie over kunstmatige intelligentie en NVIDIA brengt Macgregor bij een ander fundamenteel probleem van de Amerikaanse economie. Hij stelt vragen bij de enorme investeringen in kunstmatige intelligentie, datacenters en technologische infrastructuur. Volgens hem bestaat het risico dat financiële markten verwachtingen creëren die onvoldoende overeenstemmen met de uiteindelijke economische opbrengsten. Tegelijkertijd erkent hij dat de technologische verwevenheid tussen China en de Verenigde Staten samenwerking noodzakelijk maakt.

De in het interview besproken controverse rond NVIDIA topman Jensen Huang vormt daarvan volgens Macgregor een illustratie. De in de eerdere versie vermelde heraanstelling op 23 november 2026 en de bijbehorende onderzoeken zijn hier niet onafhankelijk bevestigd; raadpleeg de officiële bedrijfsmededelingen van NVIDIA. Macgregor beschouwt de door hem genoemde terugkeer als een positieve ontwikkeling. De verdergaande beweringen in het interview over een georganiseerde poging van zionistische miljardairs om NVIDIA over te nemen, worden echter niet met sluitend bewijs onderbouwd. Het wezenlijke geopolitieke vraagstuk blijft de verhouding tussen technologische concurrentie, nationale veiligheid, internationale handel en economische samenwerking.

Is Israël werkelijk een bondgenoot van de Verenigde Staten?

Macgregor stelt de traditionele Amerikaanse relatie met Israël fundamenteel ter discussie. Volgens hem moet Washington zijn buitenlandse betrekkingen beoordelen op basis van de concrete strategische belangen van de Amerikaanse bevolking, niet op basis van permanente politieke loyaliteiten. Hij verwerpt een wereldbeeld waarin landen voor altijd als bondgenoten of vijanden worden beschouwd. Internationale belangen veranderen. Landen kunnen op één terrein samenwerken en op een ander terrein concurrenten zijn.

Deze benadering leidt tot fundamentele vragen over de Amerikaanse betrokkenheid bij het Midden-Oosten. In welke mate dienen Amerikaanse militaire interventies de veiligheid en welvaart van de Amerikaanse bevolking? Welke invloed oefenen buitenlandse regeringen en binnenlandse lobbyorganisaties uit? Wie draagt de financiële en menselijke gevolgen van deze beslissingen? Het beantwoorden van deze vragen vereist transparantie over politieke financiering, militaire samenwerking en de besluitvorming binnen het Amerikaanse Congres.

Europa – De afstand tussen de burger en de politieke macht

Macgregor is eveneens bijzonder kritisch over de Europese politieke instellingen. Volgens hem ontstaat een steeds grotere afstand tussen het buitenlandse beleid van Europese regeringen en de verwachtingen van hun bevolkingen. De democratische legitimiteit van de Europese Unie verdient daarom een afzonderlijk debat. De leden van het Europees Parlement worden rechtstreeks verkozen. De voorzitter van de Europese Commissie wordt daarentegen niet rechtstreeks door de Europese bevolking verkozen, maar via een procedure waarbij de nationale regeringsleiders en

het Europees Parlement betrokken zijn.

De formele aanwezigheid van democratische procedures beantwoordt niet automatisch alle vragen over de daadwerkelijke invloed van de burger. Onder meer de transparantie van de besluitvorming, de invloed van lobbyorganisaties, het buitenlandse beleid en de mogelijkheid om beleidsbeslissingen democratisch bij te sturen, verdienen kritisch onderzoek. De Europese Unie moet bovendien onderscheiden worden van de afzonderlijke Europese lidstaten, die elk hun eigen democratische instellingen en verkiezingen hebben. Macgregors kritiek kan worden samengevat als een vraag naar de werkelijke betekenis van volkssoevereiniteit binnen steeds complexere politieke structuren.

2027 – Het jaar van de financiële instorting?

In het laatste gedeelte van het interview doet Macgregor zijn meest verstrekkende voorspelling. Hij verwacht dat 2027 mogelijk het begin wordt van een ernstige financiële crisis die zowel de Verenigde Staten als Europa zal treffen. Hij verwijst naar de stijgende overheidsschulden, de obligatiemarkten, de inflatie, de kwetsbaarheid van financiële markten en de volgens hem onvoldoende sterke economische fundamenten. Voor Frankrijk voorspelt hij zelfs een mogelijke wanbetaling, die volgens zijn scenario zou kunnen leiden tot een existentiële crisis van de Europese Unie.

Ook Japan bevindt zich volgens hem in een bijzonder kwetsbare financiële positie. Macgregor verwacht dat dergelijke binnenlandse economische problemen uiteindelijk een einde zullen maken aan de mogelijkheid van de Verenigde Staten om overal ter wereld militaire operaties te financieren. Zijn redenering is duidelijk: wanneer de financiële middelen ontbreken, moet de buitenlandse militaire aanwezigheid worden teruggeschroefd. Of een dergelijke crisis daadwerkelijk in 2027 zal plaatsvinden, blijft onzeker. De precieze timing en omvang van financiële crises kunnen niet betrouwbaar worden voorspeld. Zelf erkent Macgregor aan het einde van het interview dat niemand over de voorspellende vermogens van Nostradamus beschikt.

Vietnam – De menselijke prijs van de Amerikaanse hegemonie

A loving Vietnamese mother takes care of her son: one of the many victims of American Agent Orange

Het lijden van de Vietnamese bevolking was immens. Ondanks de buitengewone verwoesting heeft het Vietnamese volk zijn land heropgebouwd, zijn economie versterkt en diplomatieke betrekkingen met voormalige tegenstanders ontwikkeld. De praktische samenwerking met de Verenigde Staten bij het ruimen van niet-ontplofte munitie en het saneren van dioxineverontreiniging verdient erkenning. Verzoening mag echter nooit een synoniem worden voor historisch geheugenverlies.

Tussen 1961 en 1971 voerden de Verenigde Staten een grootschalige chemische ontbladeringscampagne in Vietnam uit. Tientallen miljoenen liters herbiciden werden verspreid, waaronder met dioxine besmette Agent Orange. Volgens Vietnamese schattingen werden miljoenen mensen blootgesteld en lijden ongeveer drie miljoen mensen aan gezondheidsproblemen die aan Agent Orange worden toegeschreven.

Het Vietnamese volk stak de Stille Oceaan niet over om Californië binnen te vallen. Het bombardeerde Washington niet en besmette geen Amerikaanse landbouwgrond met chemische ontbladeringsmiddelen. De overweldigende last van de verwoesting werd gedragen door Vietnam en zijn bevolking. Toch eindigde de Amerikaanse oorlog niet werkelijk met de nationale hereniging op 30 april 1975.

Verder te lezen op De Jakobijn als onderdeel van het boek "The Price Of Illusion" wat ik schrijf vanuit Hanoi met co-auteur en echtgenote Kiều Bích Hậu:

- Quảng Trị – De oorlog vanuit Vietnamees perspectief (Vietnamees)
- Vietnamese overlevenden (Vietnamees)
- Verzoening, herinnering en de toekomst van Vietnam

Een analyse van de Amerikaanse

buitenlandse politiek zou onvolledig blijven zonder aandacht voor de slachtoffers van de oorlogen die in naam van vrijheid, democratie en nationale veiligheid werden gevoerd. Vietnam vormt daarvan een van de meest aangrijpende historische voorbeelden. De Amerikaanse National Archives registreren **58.220 Amerikaanse militaire doden tijdens de Vietnamoorlog. De Vietnamese bevolking verloor miljoenen mensen.**

De menselijke gevolgen beperken zich niet tot de oorlogsjaren. Meer dan een halve eeuw na de nationale hereniging worden Vietnamese families nog steeds geconfronteerd met de gevolgen van Agent Orange, achtergebleven oorlogsmunitie en de onzekerheid over vermiste familieleden. In Quảng Trị blijft het humanitaire werk van organisaties zoals Project RENEW een tastbare herinnering aan deze onafgehandelde geschiedenis.

Het Vietnamese volk heeft ondanks die verwoesting zijn land heropgebouwd. Het heeft zijn onafhankelijkheid behouden, zijn economie ontwikkeld, zijn internationale betrekkingen uitgebreid en zelfs samenwerking gezocht met zijn voormalige vijanden. Die bereidheid tot verzoening verdient respect, maar mag niet betekenen dat de historische verantwoordelijkheid voor de oorlog wordt vergeten. Ook de oorlogen na 11 september 2001 hebben buitengewoon zware menselijke gevolgen

gehad.

Volgens Brown University bedraagt het geschatte totale aantal directe en indirecte doden in de onderzochte oorlogsgebieden minstens 4,5 tot 4,7 miljoen. Meer dan 38 miljoen mensen werden ontheemd. Deze cijfers omvatten slachtoffers van verschillende strijdende partijen en indirecte gevolgen zoals ziekte, ondervoeding en de vernietiging van essentiële infrastructuur. Achter elk cijfer schuilt een menselijk leven. De fundamentele vraag is dan ook niet alleen hoeveel militaire macht een land bezit, maar welke verantwoordelijkheid het draagt voor de gevolgen van de uitoefening van die macht.

Slotbeschouwing – Van hegemonie naar vreedzame co-existentie

Het gesprek tussen Douglas Macgregor en Cyrus Janssen biedt een bijzonder kritische interpretatie van de huidige internationale machtsverhoudingen. Macgregor beschouwt de Amerikaanse oorlogspolitiek, de invloed van economische elites, de industriële afhankelijkheid van China en de financiële kwetsbaarheid van het Westen als onderling verbonden problemen. Volgens hem staan de Verenigde Staten voor een historische keuze: blijven vasthouden aan het streven naar mondiale suprematie of hun plaats aanvaarden binnen een multipolaire wereld.

Zijn voorspellingen over de toekomst van Amerika, Europa, Rusland en het Midden-Oosten zullen door de verdere gebeurtenissen getoetst moeten worden. De vragen die hij stelt over de verantwoordelijkheid van politieke leiders, de invloed van geld op democratische instellingen en de menselijke gevolgen van oorlog verdienen echter een ernstig maatschappelijk debat. Voor landen zoals Vietnam heeft nationale soevereiniteit een betekenis die veel verder gaat dan geopolitieke theorie. Zij werd verworven tegen een verschrikkelijke menselijke prijs.

Een vreedzame wereldorde vereist dat geen enkele grootmacht zich het recht toe-eigent om andere volkeren met militaire middelen haar politieke, economische of maatschappelijke model op te leggen.

Bronnen en verdere documentatie

- Cyrus Janssen – Interview met Douglas Macgregor – Primaire bron, circa 42 minuten.
- Gilens & Page – Testing Theories of American Politics – Invloed van economische elites.
- Federal Election Commission – Amerikaanse verkiezingsfinanciering.

- United Democracy Project – FEC – Pro-Israëlische politieke financiering.
- Brown University – Costs of War – Menselijke en financiële oorlogskosten.
- International Energy Agency – Rare Earth Elements – Chinese grondstoffenverwerking.
- APEC – Leaders' Declarations – Economische samenwerking.
- NVIDIA – Investor Relations – Officiële bedrijfsmededelingen.
- US National Archives – Vietnamoorlog.
- Project RENEW – Humanitair werk in Vietnam.